

де работа-та до бой, прибръзалъ да исправи погрѣшкѣ-тъ си. Той зель Святославовѣ-тъ сестрѣ за патраскый деспотъ Михаила. Святославъ добръ знаналъ слабостъ-тъ на Византиѣ, та трѣсилъ причинѣ да ся-размири съ Византийци-ты. Той склонилъ на своиѣ странѣ чича си Ёлтимира, крунскый деспотъ, и залѣгналъ та обружилъ отпрѣдны-ты укрѣпены мѣста на южный старопланинскый отлогъ, отъ Сливенъ до Ямполъ и нагорѣ по Тунджѣ. Андроникъ ся-помѣчилъ да обрѣне Ёлтимира на своиѣ странѣ, нѣ не сполучилъ. Ёлтимиръ, който владѣлъ токорѣчи всичко-то течение на р. Тунджѣ, нерачилъ да остави браточяда си сами въ тѣхъ борбѣ съ Византийци-ты. Само Рожеръ, който ся-намиралъ съ каталонскѣ войскѣ въ Малѣ Азиѣ, потягилъ за въ Българиѣ заедно съ Андрониковѣ-тъ войскѣ, на които главатаръ былъ Андрониковый сынъ Михаилъ. Съ него ся-вдигналъ и Боеславъ, който ся-навръталъ въ Цариградъ, съ надѣжбѣ да наслѣди право-то, што ималъ нѣкога си братъ му Смило. Той, като наближилъ българскы-ты крайнины, сполучилъ до нѣйдѣ да разбию прѣдвѣ-ты българскы стражаре (1306 г.), нѣ Святославъ му излѣзлъ насянштѣ съ силнѣ войскѣ при Созополъ и го накаралъ да побѣгне къмъ Одринъ, дѣто ся-сѣбралъ съ главнѣ-тъ Михайловѣ войскѣ. На плешткы-ты Андрониковы были налѣгнали и Турци-ти въ источны-ты области на дръжавѣ-тъ. Нова-та война съ Българе-ты го накарала да събере новѣ войскѣ, за които, както казвать, издалъ всичкѣ-тъ си сребрѣнѣ и златнѣ покѣштинѣ. Прѣзъ августъ на 1307 год. Михаилъ излѣзлъ съ новѣ войскѣ отъ Одринъ и ся упѣтилъ камъ